

§. 149. *Товій са връща при родителитѣ си.*

Като са свършихъ петнайсетѣ дни, Рагуилъ искаше да има Товія още нѣколко време при себе си. Но той му рече : моля ти са испроводи ма единъ часъ напрѣдъ, защото родителитѣ ми трѣба да сж въ голѣмо безпокойство за мене. — И тъй испроводенъ отъ тестя си тръгна да си иде при родителитѣ си. На пхтѣтъ ангелътъ му рече : „Щомъ влѣзешъ въ бащинѣтъ си домъ, поклони са Господу и като пригърнешъ баща си помажи му очитѣ съ жлъчката на рыба-та която пазишъ, и тозъ часъ ще му оздравятъ очитѣ за да глѣда радостно на тебе и на небето.“ (Тов. $\bar{\text{i}}$. — 8. $\bar{\text{ia}}$. 6—7.).

§. 150. *Товій стига при родителитѣ си.*

Когато Товій приближаваше до градътъ майка му, споредъ обычайтъ си сѣдѣше на единъ хълмъ отъ дѣто можѣше да глѣда на далечъ. Видѣ го слѣдователно като са зададе отъ далечъ и като са затече извѣсти на мжжа си. Тогази и кучето, което го бѣ послѣдовало въ странствието му, затече са напрѣдъ и като вѣстникъ махаше съ опашката си и са вмикваше на господарѣтъ си. Старецътъ като скочи, помжчи са да са затече, и като са пийѣше, водимъ отъ единъ слуга, посрѣщна сына си и го цалунж. Отъ радостъ и двамата наченяхъ да ронятъ сълзы. (Тов. $\bar{\text{ia}}$. 1—10.)

§. 151. *Товитъ добива свѣтлината на очитѣ си.*

Като принесохъ благодареніе на Бога и двамата, Товій намаза съ жлъчката очитѣ на баща си, и подиръ половинъ часъ наченж да излѣзва отъ очитѣ му